

שהם עומדים לפוצץ את התחנה. הוא חשב שאלה פרחים המהללים בו, צעק להם שיניחו לו לישון. לבסוף הרימו אותו החיילים והרחיקוהו בכוח מן המקום. החבלנים — שנשאו בעול העיקרי כי פעולה זו — הגיעו את מיטעניהם, וכל החיילים תפסו מחסה מאחורי גדר אבנים. ואז ניתנה הפקודה: "פוצץ!" ובוהו אחר זה עלו שתי התחנות באש.

★ ★ ★

הכוח השני חצה את הגבול במרחק ששה קילומטרים מן העיר בנין. גם פה לא היה כל קושי בחציית הגבול. ואת הדרך עד לבתיה הראשונים של העיר עשו החיילים בהליכה מהירה. תוך שעתים הגיעו אל המטרות שנקבעו להם: טחנת קמח ובית-חרושת לקרח. כמו תחנות-הולק של קלקליה, נבחרו גם אלה מתוך הנהגה, כי לא ימצאו בהם אנשים בשעה זו של הלילה. וכמו בקלקליה, נבחרו גם היעדים בניין בלב לבו של העיר — ברחוב הראשי ממש — על מנת להוכיח שלא רק אנשי אל-פחה יכולים להסתגל לכל מקום.

בקירבת בית-החרושת לקרח הוצב חיל בודד, חמוש בנווי, כיו לחסום דרך צדדית המובילה אל הרחוב הראשי ואל בית-החרושת. הבחור נשכב באפולולית, שעה שתבריו הכינו את החומר לפיצוץ.

לפתע ראה ארבע דמויות מתקרבות אליו. היו אלה חיילים בסיוור שיגרת, או בזרעם חורה אל תחנת המשטרה הסמוכה, בה שוכנת יחידתם. הוא המשיך לשכב בשקט, כשהעווי הדרוך בידו, חיכה עד שיתקרבו הארבעה אליו. כוחות היתה להפתיעם מרחק קצר ביותר, לאיים עליהם בנושק — וכך, מבלי לעורר המולה, לשבות את הארבעה ולשתקם עד לאחר הפיצוץ.

אך התוכנית התקלקלה — וכמעט עלתה בחייו של אותו חייל. מכיון שלא ידע מלה ערבית, קרא אל הארבעה בעברית, בהגיעם למרחק כעשרה מטרים ממנו: "עצור!" ה' ארבעה הסתכלו מופתעים בדמות שניצבה לפתע מולם. המשיכו להתקדם לעברת. "עצור!" צעק החייל שנית. ואז תפסו הארבעה, כי הקריאה המשונה היא קריאה בעברית. אחד מהם הוריד את הרובה מ' כתפו, ירה לעבר הבחור. הכדור החטיא.

החיילים הירדניים תפסו מה הולך, החלו סועים את נשקם.

מפקד החוליה שעסק בהכנת הפיצוץ. סיפר סגן-המישנה בן ה'21:

עזבתי את כל מה שהיה לי ביד, ופניתי לכיוונו. הספקתי ללחוץ על ההדק, לעבר ארבע הדמויות.

לחיצה ארוכה זו הצילה את חיי החייל הצעיר. היא גם פצעה — כפי שהסתבר מהודעת עמאן, למחרת היום — שניים מן החיילים הירדניים. הפיצוץ עצמו עבר ללא תקלה. החבלנים חדרו לבניין דרך חלון, קראו בקול רם בערבית: "לצאת החוצה! ממוצצים את הבית!" הסתבר שלא היה שם איש.

כאשר עלו שני הבניינים באחרי, היה הכוח הישראלי כבר במרחק של כחצי-קילומטר, בדרכו חזרה אל הגבול. החייל שניצל הביט בשעונו: השעה היתה 23.03.

★ ★ ★

פעולה השלישית היתה גם המסר-בכת שבין שלוש הפעולות של אותו לילה. יעדה המשולש: חזה במבואות כפר שונה, מול גהרים שבעמק הירדן; בית פרטי השייך לבעל אותה חוזה; ובית אביו של אותו איש, בתוך הכפר. תוך כדי מהלך הפעולה, הוחלט לתור על פיצוץ הבית השלישי.

המיכשול הראשון היה נהר הירדן. אולם לא היה כל קושי לחיילים לצלוח את המים הרדודים. הם נעזרו בחבלים כדי לטפס אל הגדה המזרחית, ולאחר הליכה מוחתה במשותף, התפצלו לשלוש חוליות. לדברי קצין בכיר בצה"ל: "החחה הוזה המבטיחה מקום-אימונים של חבלני אל-פחה. לפחות במקרה אחר, ידוע לנו כי יצאו ממנה כדי לפעול בשטח ישראלי".

הדרך אל החחה המבודדת העמידה רק קושי אחד: מכיון שהשטח מעובד באינטנסיביות, נתקלו החיילים הישראליים בשמונה גדרות, שהפרידו בין חלקות. שלוש הבתים

הדרווי הצעיר נמצא במירון קדחתני:

בחדרה של פני, הציג אותה בכל מקום כי אשתו. ג'מאל היה הגבר הראשון בחייה של פני, אך גם איתו נימנעה מלקיים יחסים אינטימיים. "אני מוכרחה לשמור על עצמי" טענה. ערב אחד קרה הדבר. זה היה טבעי ביותר, כי פני וג'מאל היו בעל ואשה לכל דבר, למרות שהחוק לא הכיר בכך. אבל לפני לא היה אפילו מושג קלוש כיצד נגזרת במקרה כזה אשת איש. היא פתחה בצעקות.

★ ★ ★

בקבוק חומצה

יירי הבית מספר 6 ברחוב דגניה ב' תל-אביב התעוררו לשמע הצעקות ש' בקעו מהחדרון הקטן. כעבור שניות אחדות התדפק אלמוני על דלתות השכנים, קרא להם לעזרה. "היא בלעה בקבוק חומצה", הסביר האלמוני בקול רועד מהתרגשות. השכנים מיהרו להזעיק אמבולנס, וכעבור דקות אחדות שכבה פני בן-שבת בחדר ה' מיון של בית-החולים כשהיא חסרת הכרה. הרופאים מיהרו לטפח את קיבתה של שר' ספת הכלים, הצילו בכך את חייה.

למחרת הופיעו אנשי המשטרה ליד מיטתה של פני, גבו ממנה עדות על נסיון

ההחלמות של פני בן-שבת (27) לא היה בן-מלך, אביר רכוב על סוס לבן. הוא הופיע ערב אחד בדמותו של צעיר שחרחר ונמוך קומה, שהתיישב בפניה, בבית הקפה הקטן שבו הדיחה פני את הכלים. הוא נהג לשבת מדי יום בפניהו, לנעוץ בה מבטים עורגים, שלא נעלמו מעיניו. ערב אחד הוא אור עוו, והזמין אותה לצאת עימו. כך הפכה ההיכרות המיקרית לידדות, שעברה חיש קל לפסים של רומן לוהט.

ברבות הימים גילתה פני להפתעתה, כי נסיך החלומות הוא דרווי, וכי מאחורי ה' שם הבדוי יעקב מסתתר ג'מאל שהין (28), ליד ה'הדרוויים, שמשפחתו נמלטה ב' 1948 מסוריה והתיישבה בעוסטופיה.

התגלית המפתיעה לא הרגיעה את פני. היא המשיכה לצאת עימו, קיוותה כי באחד הימים תוכל להינשא לו, ללדת בנים ול' גדלם באהבה.

אבל כשבני הווג התחילו לתכנן את עתידם המשותף, גילו כי מיכשולים נערכו על דרכם. כי בישראל קשה לדרווי לשאת צעירה יהודיה לאשה.

לפני לא היה איכפת להמיר את דתה, אבל ג'מאל הסביר לה כי הדרוויים אינם מקבלים אל עתם מאמינים חדשים. גם ג'מאל לא היה מהסס להתגייר, אלמלא חשש מתגובתה הנועזת של המשפחה הקנאית.

שהין ובן-שבת

"אני רוצה להיות אשתו"

כיהודי, כדי להסתדר בעבודה. קרן האור היחידה בחייו האפורים היתה פני בן-שבת, אותה הכיר בבית קפה קטן, בו נהג ללגום כוס קפה לאחר שעות העבו'

חתונה או בית=סוהר!

דה. הוא לא תיאר לעצמו כי אותה צעירה תסבך אותו במשפט פלילי.

★ ★ ★

התונה או בית סוהר

ולם הצעירה שסיבכה אותו בפלילים הביאה לשיחרורו בערבות. היא עתידה אף להביא ליוכויו המוחלט.

בשעת העירוער השני על המעצר הממור' שך, הופיעה לפתע פני באולם בית-המשפט, נפלה על צווארו של ג'מאל. "אני אוהבת אותו ורוצה להיות אשתו", הסבירה לשופ' טים הנדמים, שהחליטו לשחררו בערבות. השבוע שוב הופיע הדרווי השחרחר ב' בית-המשפט. הוא ישב על ספסל הגאשמים, הקשיב ברומיה לעדותם של השכנים, שאותם הוציק ממיטותיהם לביל המיקרה. אבל כש' נקראה עדת התביעה העיקרית, פני בן שבת, לעלות על זוכן העדים, התברר כי היא לא הופיעה בבית-המשפט. הגאשם הסי' ביר לשופטים המופתעים כי היא נסעה ל' טבריה, עלימנת ללדת שם את בנו. פרקליד' טו של הגאשם ביקש מבית-המשפט לבטל את התביעה, והסביר כי הגאשם ועדת-התבי' עה עומדים להינשא בקרוב.

ג'מאל פנה לרבנות במטרה להתגייר, הסביר כי הוא רוצה לשאת את האובתו, המצ' פה בכל יום לביקורה של החסידה. ברנע ג'מאל ישא אותה לאשה, תצטרך התביעה לבטל נגדו את ההליכים המשפטיים, כי לפי החוק אשה אינה רשאית למסור עדות ה' עשויה להרשיע את בעלה.

ג'מאל הסביר זאת לרבנים, אבל הם לא גילו עניין רב בגורלו של הצעיר הדרווי. הם יעצו לו לחכות בסבלנות לתורו ולשנן בינתיים את תרי"ג המצוה, על מנת שבכוא העת, יהיה יהודי כשר. אבל ג'מאל אין זמן לחכות. אין לו גם אל מי לפנות.

התאבדות. בעקבות עדותה נעצר כעבור כמה שעות ג'מאל שהין כחשוד במעשה אונס אכזרי.

כבר למחרת הובא ג'מאל אל בית-משפט השלום בתל-אביב לשם הוצאת פקודת מע' צר. זה היה בראשית יולי 1964. מאז, ועד סוף ספטמבר אותה שנה, נשאר ג'מאל ב' מעצר, כי האשמה החמורה שהיתה תלויה נגדו הצדיקה, לדברי המשטרה, את מעצרו עד לתחילת ההליכים המשפטיים.

פרקליטו של החשוד, עורך-הדין ישעיהו לויט, לא ויתר בנקל, עירער בפני בית המשפט המחוזי על תקופת המעצר הממור' שכת שנגזרה על שולחו. אבל המשטרה הצ' ליהא לשכנע את בית-המשפט כי ג'מאל שהין ביצע מעשה אונס אכזרי ביותר, ש' בעקבותיו ניסתה הגאשמת לשים קץ לחייה עלידי שתיית חומצה. "רק בדרך גס היא ניצלה ממוות", הסבירו החוקרים.

פרקליטו של החשוד טען, לעומת זאת, כי לא מדובר כאן במעשה אונס, אלא בקיום יחסי מין בין שני אנשים מבוגרים, שעשו זאת מרצונם החופשי. הוא סיפר כי פני היתה במשך תקופה ארוכה ידדתו של ה' חשוד, וכי ביום שבו המשטרה מייחסת לו את המעשה, היא היתה ידועתו בציבור. את נסיון ההתאבדות הסביר הפרקליט על רקע תסביך נפשי של צעירה, שפתחה הגדול ב' יותר היה לאבד את בתוליה.

כאשר נשאל אם יש לו מה לומר, גולל ג'מאל שהין בפני בית-המשפט את נתיב ה' יסורים של צעיר דרווי ששרת בצה"ל וביקש להשתלב בסביבה היהודית. הוא סיפר כי שרת ביחידה קרבית וחשב כי עם שיחרורו מצה"ל תהינה כל הדלתות פתוחות לפניו. אולם הוא עמד על טעותו כבר בימים ה' ראשונים לאחר שיחרורו, למרות שההראה

שהין כחייל בצה"ל

היא בלעה חומצה

לאחר שראו כי אין מוצא, וכי לעולם לא יוכלו להינשא, החליטו בני-הזוג להיפרד, פנו איש לרכו. הם קיוו למצוא בן או בת זוג מבני אותה עדה.

★ ★ ★

הידועה בציבור

עבור שנה חזר ג'מאל אל הפינה ה' אפלה בבית-הקפה. מבטו שוב צד את שוטפת הכלים הקטנה, והיא השיבה לו מבט מלא אהבה.

פני חזרה להיות ידדתו של ג'מאל, אבל הפעם החליטו בני הזוג לעקוף את מוסכ' מות החברה וחוקי דת. ג'מאל עבר לגור

ירדן, ובצע הישראלי הועלו לתוך אמבולנס שהמתין להם. ההשערה הראשונה היתה, כי התפוצץ ריי מון. אולם בחקירה המדוקדקת לא נמצאו רסיסים. הועלתה השערה שניה, כי התפוצץ חומר-נפץ שנתר מן הפעולה. אך גם הש' ערה זו הופרכה, כי שום חומר לא הוחזר. לבסוף הסתמנה המסקנה, כי היה זה חתיל רועם — שהוא חומר נפיץ בעל רגישות רבה — אשר התפוצץ, בהיותו מונח בתוך אשפת כדורים של אחד החיילים. הפיצוץ גרם להתפוצצותם של הכדורים, אשר עפו לכל העברים ופצעו את שבעת החיילים — הקורבנות היחידים של פעולה בה נצטוו להימנע מגרימת קורבנות.

כאשר הופעל הדינמיט, התמוטט הבית על ראשם. ביתו של בעל החחה, לעומת זאת, היה ריק מאדם. החיילים חדרו פנימה, הספיקו להתפעל מן הריהוט העשיר והמודרני, לפני שהניחו את חומר-הנפץ.

★ ★ ★

פגיעה היחידה בה נפגעו חיילי הפשיטה באותו לילה באה במיקרה. אחרי שלוש החוליות חזרו לנקודת-המיפגש שלהן, והתלו צועדות לכיוון הירדן הסמוך, ארעה בתוכם התפוצצות עזה. כאשר נדם קול ההתפוצצות, שכבו שבעה חיילים פצוי' עים.

הפצועים הובלו אל ה'

של החחה היו שקועים בתרדמת-לילה, כאשר הגיעו אליהם חיילי הפשיטה. אולם חוליות' אבטחה, שיצאה לחסום את הדרך המובילה מן הכפר לחחה, נתקלה בעמדה ירדנית. הירדנים הסילו רימון, ולאחר שהחוליה החזירה ברימון משלה ופתחה באש, ניתקו הירדנים את המגע.

הכוח העיקרי נכנס לשלושת הבתים, והחל קורא ליושביהם לצאת החוצה. כאשר הודי' עה עמאן, למחרת, כי באותה חחה נהרגו חמישה אנשים — מהם שלושה ילדים — יכלו אותם חיילים להסביר זאת רק בכך, שאולי לא כל תושבי הבתים שמעו אותם; או אם שמעו אותם, לא יצאו כולם החוצה. החמישה העדיפו, נגראה, להתחבא בבית.